

VZESTUP

NEZAPLÉTEJTE SE do sítě, vy, kdo usilujete o poznání, ale prohlédněte!

Podle věčného zákona vás zatěžuje nezměnitelná nutnost odpykání, a tu nikdy nemůžete přesunout na jiné. Břímě, které na sebe uvalujete svými myšlenkami, slovy nebo skutky, z vás nemůže sejmut nikdo jiný než vy sami. Uvažte, že jinak by byla Božská spravedlnost jen prázdným zvukem a s ní by se rozpadlo v trosky také všechno ostatní.

Proto se osvobďte! Neváhejte ani hodinu a stanovte této nutnosti odpykávání konečnou lhůtu! Poctivé chtění k dobrému, k lepšímu, jemuž se dostává větší síly hluboce procítěnou modlitbou, *přináší spásu!*

Bez poctivého, pevného chtění k dobrému nemůže nikdy nastat konec odpykávání. Nízké ve vás si bude samo dodávat stále novou potravu ke svému dalšímu trvání, což bude vyžadovat opět nové odpykání a tak stále dál, takže se vám tento opakující se děj bude jevit jako *jediná* nepravost nebo utrpení. Je to však celý řetěz bez konce, který se navazuje stále znovu, ještě dříve, než se předešlé články stačily uvolnit.

Nedojdete pak nikdy vysvobození, protože stále trvá nutnost odpykávání. Je to jako řetěz, jímž jste přikováni k zemi. Přitom je tu veliké nebezpečí, že to půjde ještě hlouběji. Vzchopte se proto konečně k dobrému chtění, vy, kdo jste dosud na tomto světě nebo podle vašich pojmů již na onom světě! Při stálém dobrém chtění *musí* nastat konec všemu odpykávání, protože ten, kdo chce dobro a podle toho také jedná, neposkytuje již novou potravu pro opakovanou nutnost odpykávání. A tak potom přijde osvobození, oproštění, které jediné dovoluje vzestup ke Světlu. *Dbejte této výstrahy! Není pro vás jiné cesty! Pro nikoho!*

Tím však nabývá každý jistoty, že nemůže být nikdy pozdě. Opravdu je tomu tak tehdy, když se jedná o jednotlivý čin, ten je

nutno odpykat, odčinit. Ale v okamžiku, kdy své úsilí se vši vážností zaměříte k dobrému, stavíte mezník na konec svého odpykávání. Buďte si jisti, že tento konec pak jednou přijít *musí*, a s ním započne váš vzestup. Pak budete moci radostně přikročit k odčinění všeho minulého. Co vás ještě potom potká, děje se pro vaše blaho a přibližuje vás k hodině spásy, k hodině osvobození.

Chápete nyní cenu mé rady, abyste s veškerou silou započali s dobrým chtěním a čistým myšlením? Abyste od nich nikdy nepouštěli, ale přilnuli k nim s veškerou touhou, s veškerou energií? Vysoko vás to povznese! Změní vás i vaše okolí!

Uvažte, že každý běh pozemského života je jen krátkou školou, že odložením těla pro vás samé nenastává konec. Budete trvale žít, nebo trvale umírat! Trvale požívat blaženosti, nebo trvale trpět!

Kdo se domnívá, že pozemským pohřbem je pro něj všechno odbyto, vše vyrovnáno, nechť se obrátí a jde svou cestou. Tím chce přece oklamat jen sám sebe. Zděšeně pak bude stát před pravdou a svou cestu utrpení... bude *muset* nastoupit! Jeho skutečné já, zbažené ochrany těla, jehož hutnost je obklopovala jako zeď, bude pak přitahováno stejnorodým, které je obklopí a pevně sevře.

Vzchopit se k opravdovému dobrému chtění, které by ho mohlo osvobodit a povznést, pro něj bude těžší, ba po dlouhou dobu nemožné, neboť bude podléhat jen vlivu stejnorodého okolí, které v sobě nechová žádnou světlou myšlenku, jež by ho mohla probudit a posílit. Musí dvojnásob trpět tím, co si vytvořil.

Proto je pro něj pak vzestup mnohem obtížnější než ve fyzickém těle na zemi. Tam putuje dobro vedle zla, což umožňuje jen ochrana pozemského těla, protože... tento pozemský život je školou, v níž se každému lidskému »já« dáva možnost dalšího vývoje podle jeho svobodné vůle.

Proto se konečně vzchopte! Ovoce každé vaší myšlenky dopadá zpět na vás, zde nebo tam, vy je musíte požívat. Těto skutečnosti nemůže nikdo uniknout.

Co je vám platné, snažíte-li se před ní strkat jako pštros hlavu do písku? Dívejte se přece skutečností směle do tváře! Tím si vše jen ulehčíte, neboť zde na tomto světě můžete postupovat rychleji kupředu.

Začněte! Ale s plným vědomím, že všechno staré musí být vyrovnáno. Nečekejte jako mnozí pošetilci, že vám štěstí hned nato spadne okny i dveřmi do klína. Snad musí mnohý z vás uvolnit ještě ohromný řetěz. Ale kdo proto zmalomyslní, škodí jen sám sobě, protože toho nemůže být ušetřen ani zbaven. Váháním si vše jen ztěžuje, možná na dlouhou dobu i znemožňuje.

Mělo by mu to být pobídkou, aby nepromeškal již ani hodinu. Vždyť tímto prvním krokem začne teprve žít! Blaze tomu, kdo se takto vzchopí, bude to z něj odpadávat článek za článkem. Může se řídit vpřed mílovými kroky a zdolávat s jásotem a díky i poslední překážky. Vždyť se osvobozuje!

Kameny, jež jeho dosavadní nesprávné působení před něj nastavělo jako zeď, bránící cestě vpřed, nejsou nyní snad odklizeny, nýbrž před něj naopak pečlivě pokládány, aby je poznal a překonal, protože musí vyrovnat všechny chyby. Ale s úžasem a obdivem spatří záhy lásku, která kolem něj vládne, jakmile jen projeví dobrou vůli.

Cesta je mu usnadňována s jemnou šetrností tak, jak usnadňuje matka dítěti jeho první krůčky. Jsou-li v jeho dosavadním životě věci, kterých se potají obával a které by raději nechal dále spát... zcela neočekávaně se ocitne těsně před nimi! Musí se rozhodnout a jednat. Je k tomu nápadně tlačěn, jako by k nim byl přikován. Odvážil-li se pak učinit první krok s důvěrou ve vítězství dobrého chtění, osudný uzel se uvolní, on jím projde a je ho zproštěn.

Ale sotva je usmířena jedna vina, již k němu nějakým způsobem přistupuje jiná, jako by se rovněž dožadovala usmíření.

Tak pukají po řadě obruče, jež ho tísnily a tlačily dolů. Je mu tak lehko! A tento pocit lehkosti, který jistě mnohý z vás již někdy prožil, není žádný klam, ale účinek skutečnosti. Duch zbavený tlaku se stává lehčím a podle zákona duchovní tíže spěje do výše, do oblasti, do níž teď podle své lehkosti patří.

Tak to musí jít stále vzhůru, vytouženému Světlu vstříc. Zlé chtění stlačuje ducha dolů a činí ho těžkým, dobré však ho nese vzhůru.

I Ježíš vám již ukázal tu prostou cestu, vedoucí bezpečně k cíli. Vždyť hluboká pravda spočívá v prostých slovech: *»Miluj svého bližního jako sebe sama!«*

Tím vám dal klíč ke svobodě, ke vzestupu. Neboť nedotknutelně platí: Co činíte bližnímu, konáte ve skutečnosti pro sebe! Pro vás samé, protože podle věčných zákonů všechno bezpodmínečně padá zpět na vás, dobré či zlé, ať již zde nebo tam. Vráť se to. Proto je vám tak ukázána nejprostší cesta, jak máte chápat krok k dobrému chtění.

Svému bližnímu máte dávat svým *chováním*, svou povahou! Nikoli snad nezbytně penězi a majetkem. Tím by byli přece nemajetní vyloučeni z možnosti dávání. A ve způsobu jednání, v »dávání sebe sama« ve styku s bližním, v ohledu a respektování, které mu dobrovolně nabízíte, spočívá ono »milování«, o němž mluvil Ježíš. Je v něm i pomoc, kterou svému bližnímu poskytujete, poněvadž on tak nabývá schopnosti buď ke změně sebe sama, nebo k dalšímu vzestupu do výše, poněvadž tím může zesílit.

Zpětná záření takového jednání vás však nesou ve zpětném působení rychle vzhůru. Jejich přispěním se vám dostává stále nové síly. Šumným letem můžete pak spět ke Světlu...

Ubozí pošetilci, kteří se ještě mohou ptát: »Co tím získám, odlo- žím-li své zvyklosti a změním se?«

Copak se tu uzavírá nějaký obchod? I kdyby získal jen jako člověk sám o sobě v povznesení své osoby, stálo by to za to. Ale je toho nekonečně více! Opakuji: Počátkem dobrého chtění staví každý současně mezník na konec nutnosti svého odpykávání, které musí podstoupit, kterému nemůže uniknout. Nikdo jiný jej v tom nemůže zastoupit.

Svým rozhodnutím stanovuje tedy nutnosti odpykávání dohledný konec. To je hodnota, kterou nemohou vyvážit všechny poklady tohoto světa. Vymaňuje se z otrockých řetězů, které si sám neustále koval. A proto vzhůru z oslabujícího spánku! Nechť nastane konečně probuzení!

Pryč s opojením, které ochromuje a vyvolává domněnku, že vykoupení Spasitelem se stalo průvodním listem k bezstarostnému sobectví po celý pozemský život a že stačí stát se nakonec věřícími a odejít z této země s vírou ve Spasitele a jeho dílo! Jste pošetilci, očekáváte-li od Božství dílo tak ubohé a kusé. Vždyť by to znamenalo pěstovat zlo! Myslete na to a osvobodte se!